

[Poulsgaard]

Og fru Ingerlise Koefoed vil ikke have, at folk læner sig tilbage. Ja men hvorfor må folk ikke læne sig tilbage? Hvad forkert er der i, at de læner sig tilbage efter en trættende og lang arbejdsdag og vil underholdes i stedet for at blive fodret med de foderrigtige meninger? Hvis Danmarks Radios medarbejdere var en afspejling af befolkningen, var der jo overhovedet ikke brug for dette lovforslag, for så ville det hele falde i tråd, men det er bare desværre sådan, at når man er ansat i Danmarks Radio, skal man have de rigtige meninger, man skal gå med de rigtige plakater, og gør man ikke det, kan man bare ikke være på den arbejdsplads. Derfor er det desværre nødvendigt at have sådanne debatter, som vi har i dag.

Jeg sagde i mit første indlæg, at vi ikke var helt enige med centrum-demokraterne i, at vi skulle have disse folkevalgte, som er nævnt i, jeg tror, det er §§ 5 og 6, for vi mener, at så længe vi har de politisk valgte, afspejler de radiorådets sammensætning. Det er jo de samme mennesker; de stemmer på de politiske partier, og derfor er det, vi mener, det er en overflødig gevækst. Men som sagt er vi parate til at se på det, for man kan da 120 pct. tilslutte sig hr. Erhard Jakobsens synspunkter, og når han bliver stemt ned, er det ikke fra os her, det er simpelt hen en politisk holdning. Det, der er så fortvivlet, fru Birte Weiss, er, at socialdemokraterne ikke snart kan komme til fornuft. Der blev sagt her fra en, jeg kan ikke huske, hvem det var, at der var mange fornuftige socialdemokrater. Ja, de findes, det ved vi, men de findes bare ikke i de organer, hvor afgørelserne skal træffes. Der savner vi dem næsten altid, og det er det sørgelige i denne diskussion.

Erhard Jakobsen (CD):

Jeg er selvfølgelig tilfreds med ministerens bekræftelse, og jeg skal vide at fremhæve den på rette tid og sted, hvor der er brug for det. Jeg må gentage, som jeg sagde det før, fru Janne Normann har komplet misforstået, fordi hun taler om en slags klager, som hverken jeg eller nogen af dem, jeg har med at gøre, nogen sinde har fremsat. Der er aldrig nogen sinde fra vort hold klaget over den måde, man interviewer på. Vore klager går på noget ganske andet, men det kan fru Janne Normann ikke vide, for hun aner ikke,

hvad hun taler om. Jeg skal imidlertid sørge for, at nogle af klagerne bliver tilstillet udvalget, så man har lejlighed til at se, hvad det går ud på, for det kunne måske være praktisk for et folketingsmedlem, der kan udtale sig så skræmmende, at vide, hvad det egentlig drejede sig om, så hun ikke talte med stor overbevisning om det modsatte af det, som der overhovedet har været tale om.

I den forbindelse kan jeg sige til ministeren – det vil han sikkert også vide fra den almindelige debat og fra rapporter – at jeg har aldrig nogen sinde klaget over centrumdemokraternes behandling i Danmarks Radio. Jeg mener heller ikke, jeg har grund til det. Det har aldrig for mig drejet sig om det politiske. Det har drejet sig om, at der er ganske små befolkningsgrupper, der bliver favoriseret, og der er nogle – jeg tror, jeg har nævnt det syv gange i radiorådet – f. eks. Nørrebros Beboeraktion, der i løbet af to måneder får mere omtale, end socialdemokratiet får på et helt år. Det er det, jeg kalder et misforhold. Det er en forkert vejning af, hvad der spiller en rolle her i landet. Det er sådanne ting, jeg har ført frem, men det vil fremgå af det klagemateriale, som jeg skal sørge for at udvalget får til rådighed i sit fortsatte arbejde.

Og fru Birte Weiss talte forkert. Fru Birte Weiss henviste først til, hvad der ganske rigtig står her, at klagen blev afvist, men det var ikke fru Birte Weiss' argumentation. Fru Birte Weiss' argumentation var, som hun sagde senere, »de bliver underkendt, fordi der ikke var kød på dem«. Ja men da er det, jeg siger: hvem gør det? Ja, det gør man med 16 stemmer mod 8. Folk af én politisk holdning underkender, hvad folk af en anden politisk holdning siger, med 16 stemmer mod 8.

Det minder mig om den gamle historie fra et aktieselskab, hvor man havde en direktør, der ikke var alt for afholdt – uden sammenligning selvfølgelig – og da han lå på hospitalet, diskuterede man, om man skulle sende en buket blomster. Det gjorde man så til sidst, og da stod der: bestyrelsen har med 7 stemmer mod 6 vedtaget at ønske direktøren god bedring. Det er noget i den retning, der foregår på radiorådets møder. Det har intet med afvejning af klagernes kvalitet at gøre. Det er alene en politisk afvejning, og det er nogle fra ét politisk hold, der stemmer nogle fra et andet politisk hold ned, og det har de